

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1924.-ΕΤΟΣ 6^{ον}ΑΡ. 265

ΣΑΒΒΑΤΟΝ Ι ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγή και Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ 50.—Ἐξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ 50. > Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4 — > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ὄλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεροι συμφωνίαι.

□ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ □

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Η ΦΑΡΑΝΔΟΛΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

Υπό της δίδοσ Mireille

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Καίδων τό δάσος έννεψυγώθη, αί κορυφαί των πύκνων κομαίνονται, τά άγρια άνθη δάχουν τά άρώματά του και μακρύν, έκεί κάτω, εις τό άκρύν μονοπάτι, τρέχει με γοργότητα τό νερό της πηγής... Ο όρνάνος χρωματίζεται ροδόχροος προαγγέλλον την έλευσιν της ημέρας...

Ο Στάνυ παρατηρεί πέραξ του... Άλλά πώς έξηφανίσθη τό έργαστήριόν του! τί έγιναν οι πινάκες του, τά κομφοτεχνικά του, τά μικρά τραπέζια του; Παντού περιφέρει τό βλέμμα του, σσαναζέδοντα πάντοτε δένδρα! Εύρυσκεταίνε μέσφ δάσους! Έν τούτοις αύλός έπαυσε. Αί νύμφαι έσταμάτησαν. Πλησιάζουν τάρα τόν Στάνυ, ύποκλίνονται ένώντιόν του μειδιούσαι, έπειτα η Δεκμεβριανή η σβασιαμωτέρα όλων, (φραντασέθη ότι επί της βασισλειάς της έχονεν τά Χριστούγεννα), ήχησε να όμυλί πρώτη:

— Η άγνωσσύνη μας πρός σε εινε άπειροστός, λέγει, διότι σου όφείλομεν την ζωήν... Είμθα σκλάβαι σου... Άρκει να τό διατάξεις και είμθα έτοιμαι, όπως όρζει η ιδιοτροπία σας, να σε ύπερητήσωμεν η να σε άγαπήσωμεν.

— Να ύπερητώδη από σάς! άνεκαρξεν ό Στάνυ. Νά σάς μεταξέσωδη σκλάβες μου! Προσέθηκε δέ με τρυφερότερα φωνήν: Ποία από σάς ήθελε να με άγαπήση;

— Έκείνη που θα έκλέξης έσύ. . . απειρώθη η Δεκμεβριανή.

— Νά έκλέξω . . . είπε. Άλλά . . . — Ω! μή φοβάσαι. Δέν θα μερκάμης να ζηλεύσωμεν! είπεν η Άπριλιανή. Είμθα όλοι άδελφαι και η εύτυχία της μιας θα κάμη εύτυχούς και τάς άλλας.

Περιφέρει τότε τό βλέμμα του μετά προσοχής, βλέμμα καλλτέχνου μινοντος την χάριν των μοντέλων, εις τάς διαφορετικές αυτές καλώνες, των όποιων όμνος έκάστη ητο τέλεια. . . Πώς και εις ποίαν να δώση την προτίμησιν; Κυματοειδώς όλοι διεβρινον ένώντιόν του επαναρχώμεναι έκάστοτε, μέσα εις τών θροών της μετάξης και την αναθυμιασιν των άρωμάτων.

Η Ίουλιανή έν τούτοις τόν κατέστησε κατ' άρχάς διασκευακόν. Ηκτινονόβλεψε με τήσιν λαμπερότητα, ό όφθαλμοί της είχαν τόν σπουδαίον λάμψιν, η κόμμοσις της ήταν ζωηρός ξανθή, όπως του έγεννήθη η επιθυμία να άπολασση μαζί της τάς ύπό του θεού παραχωρημένας ηδονάς, να άπολασση τάς ύπερόχους ένέκτας στιγμάς της άνατολής του ήλιου, τάς κοραυστάς από την διαύσιαν άποσυμμεταίναν όρας, τάς θεάλλας ένέκτας, οι όποιαι διαταράζουσι με τούς μεγαλοπρεπέας αυτών μουσικούς τόνους την ληισμένην σιγήν των άποπνευματικών ήμερών. . . Θά δήρηγοτο πλησίον της Ίουλιανής ζωήν όκηνηλας, ζωήν γλυκείας νοσηρότητας. . . Μέσα εις νήσους, με άνθη άφθόνας βλαστώνοντα, θά άνειροπόλουν μαζί κατ' όλας τάς ήμέρας, έξαπλωμένοι εις τά μαβίλασμα της κρημαστής από τών δένδρων αϊθήρας, ύπό την σκιάν των πέριξ εύσόδων φυτών.

Πινυμένοι σcheid από την θερμότητα και τά άρώματα, θά έμεναν, επί πολλάς ώρας, σιωπηλοί και μόνα τά βλέμματά των θα ώ; μέλυνον από τόν ένα πρός τόν άλλον δια την περιπατή τρυφερότητα, η όποία θα έξωογόνει τάς καρδιάς των. . . Και την έπέκραν, όταν θά έδρόσειεν όλλγον, θά επεραιόταν επί πλοιαρίον εις τά ήμερομια και γαληνιακά ύδατα της θάλασσής. . . Έκείνος θά έκοπηλάται βραδέως και ένείνη, δια τά τόν ξεμουράση, θά τόνάριζε με την εδάρα της, ψάλλουσα έρωτικά όσματα. . .

Και όμως την έφήνε να περάση την τροπική και εύάριστον αυτήν Ίουλιανήν και οι όφθαλμοί του αυτήν την φοράν έμειναν καρφωμένοι εις την Δεκμεβριανήν. Είχε την ειρμόχρον και λεπτή ένείνην καλλονήν που

έχουν αι πριγκίπισσας τών παραδένων του Βορρά. . . Ητο τόνον λεπτή, τόνον ώχρά και τόνον ξανθή, όπως έφαίνετο ότι ητο άνθος μάλλον παρά νεαρά κόρη. . . Οι όφθαλμοί της άββαίον άποχώρως μετάυ του κυανού και του φαιού, άπεκάλυπτον κάτι τό άόριστον, τό μυστηριώδες και θεϊον ταυτοχρόνως. . . Ολόκληρος άλλως τε η φυσιογνωμία της είχε την αυτήν άκαθόριστον έκφραση, έκφρασιν ψυχρότητας και τρυφερότητας ήτις έννοειρε βθεϊαν ταραχήν. . . Ρόδα με λευκά πέταλλα ήσαν έσπαρμένα επί της κεφαλής της. . . η δέ κόμη της ητο τόνον ώχρόξανθος, όπως σύγχυζωμαιεις την ώχρότητα αυτής με την ώχρότητα τών ρόδων. . .

Με μίαν ταχείαν επισκόπησιν ό Στάνυ είδε την ζωήν του πλησίον της, διείδε τό μεγαλοπρεπέος θέαμα του δάσους έκείνου. έν ημέρα χειμάνος. . . Χιών, παντού χιών. . . Έξησθενημένος ήλιος προσέδιδεν άδύορατον λάμψιν εις όλην αυτήν την χιόνα. . . Καί η Δεκμεβριανή, έν μέσφ της παγομένης αυτής λευκότητος, έφαίνετο περισσότερο ώρατα. . . περιτυλισσοτο ριγηλή μέσα σε πέπλα από γουναρικά και έπιβλήνουσαι εις μαργαρώδη έλκυσθη έπαιχρα μαζί του περιτάχου μέσα εις τά δάση. . . Δεπτά νημάτια πάντης άπύστηρατον έπι της κεφαλής, της. . . Ητο δέ ώχρά, τόνον ώχρά όπως έφαίνετο ότι έφερε ψιμυθίον από χιόνα. . . Η παγομένη διαύσια της άτιμωσφαίρας έκομα τό χέλιον να τρέμουν και αι ψυχαι τών κατέκοντο ύπό ριγηλής έκστάσεως. Την έπέκραν δέ τό ώραϊον αυτό έλκυθηον τους ώδήγαν εις παγομένας λίμνας και αι λίμναι αυται, ύπό την λαμπερότητα της σελήνης, έφαίνοντο ως λίμναι από άδάμαντας. . . Άλλά πρός την διατακότητα της τόνον ώρατασ από της ζωής, ό Στάνυ άφήνη να αντιπαρέσθη και η Δεκμεβριανή. Παρητήρησε τότε την Ίανουσαριήν. Τόνον ξανθή και τόνον λευκή όσον και η Δεκμεβριανή, έν τούτοις δέν ώμοιούς πρός έκείνην.

(Άκολουθεί)

ΣΕΒΑΣΟΥ ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΜΟΥ..

Τρεις φορές έθήκωσες τά ματια σου, να ζιόρα Κολομπία, ένάντι στη λόζα και της τρεις φορές χαμογέλασες στους άλλους με ειρωνία για τόν περιφρονημένο τόν Πισρόό σου. Κ' έγώ δέ είδα από τη σκοτεινή μου τη γωνία, από τό πληρικό μου καταφύγιό και σουστεια κάποιον άναστειγαμώ μου για νάσου μιληση για τό θάνατο της χαράς μου. Μα ό άναστειγαμώ μου σε σελήτηες κι άντι να σου κάψη τ' αυτία, έγινε πνοή θροούσου και σου θρόοσε τό ξαναμμένα μάγουλα, που είχαν φλογισι τά φίλια τόνον άλλων. Οδη ένας από τους άλλους λοιπόν δέν είμ' έγώ, καματάρα μου; Και θά μ' άφήσει και άπόψε μόνο στη σκοτεινή μου τη γωνία να λυθώ από την άγωνία τη; προσδοκία σου. Γιατί λοιπόν;

Ζηλιώμενος γυρίζω τά ματια μου στό μικρό καθρεπτάκι της λόζας. Ω, δέν είμαι πια παρά ένας γέρος. Τρεις βραδυές που άγρυπνοθα για σένα έφθασαν να μου μαρώνουν όλα τά φίλια τη; νεότης που τά σερβάσθησαν χρονια. Έχεις δικιο... Τι θέλεσαν οι ώραϊοι νέοι όταν σ' έβλάπταν μαζί μου, μαζί μ' ένα σακατεμένο Πισρόό; Γέλα, Κολομπία. Σ' έμένα δέν μένει άλλο παρά να πεθάνω. Θά πεθάνω άπόψω ό Παληώσσος σου. Μα θέλω να πεθάνω με τά τραγούδια σου, με τά γέλια σου, θέλω να πεθάνω μέσα στον κόσμο του ξένου έρωτά σου. Κολομπία, έλα να ήδη που θά πεθάνω έκεί στην άκρούλα της λόζας. Πώς κρύνω τόρα! Κολομπία, ένα φίλι, ένα φίλι. Έπάνω στον νακαπέδάκι της λόζας θά βρής λίγες σερπαντίνες. Είχαν πέσει χθές από τά μαλλιά σου και της έμαζεψα. Μη τη; πετάξεις, Κολομπία. Τά μικρά αυτά χαρτάκια έχουν πάρει τά θερμότερα φίλια μου που δέν μπόρεσα να δάσω σ' έσένα. Μη πετάξεις τά φίλια μου, Κολομπία. Σ' άγαπώ, σ' άγαπώ. . . Μα πόσον κρύβω. . . Χορεύεις; Ο ΑΤΤΙΚ

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΠΟΣΟΙ...

Άπ' της ψυχής τά τριβαθα η άγάπη μου Σεχείλιος στης νύχτας τά σκοτάδια, Κ' έγίμισε τό στόμα μου γλυκόλοια, Κ' έμέμισαν τά δυό μου χέρια χάνια.

Τό στόμα μου φλογίζουν τά γλυκόλοια, Τά χάνια μου βαρύνουν τά δυό χέρια. Και τάρρηξα τά χάνια μου στον άνεμο! Και τά γλυκόλοια μου είπα σ' αστέρια.

Έγώ σκορπά τά πλούτη τη; άγάπης μου Κι' άλλη ψυχή άναγάπητη πεθαίνει... Πόσα νερά της γής χύνονται άνόψαλα! Και πόσοι κάμποι μένουν διρασμένοι!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΗΜΕΝΟΥ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ

«Είμαστε με την άγαπημένη μου στης πιό τρυφερές σχέσεις. Η καρδιά μου λιώνει κάθε φορά που την βλέπω και κάθε μέρα νοιώθω μέσα μου την αγάπη μου γι' αυτήν να γιγαντώνεται. Μα κυττάεις με μάτια που μέσα τους λάμπει μια άπειρη γλυκύτητα και τρυφερότητα, που λέει λόγια τόσο μεθυστικά, τόσο γλυκά, που πιστεύω πως κανένας άνδρας δέν αγαπήθηκε από γυναίκα τόσο πολύ. Μα γερμει μικρά δώρα και η μαμαρά μου είναι γιομάτη από στολίσια δικιά της. Κάθε στιγμή νομίζω πως είμαι κοντά της, πως τόρα δά θ' άκούσω τη φωνή της, πως θα την δω σε λίγο να μπάλνη μέσα με τό γλυκό της χαμόγελο. Ω! ναί, είμαι βέβαιος για την άγαπη της, τουλάχιστον έπερε να είμαι. Μα πολύ σποτά κάποιος άρχαίος είπε πως η άμφιβολία είναι θάνατος θανάτου. Μου φαίνεται πως βρισκομαι σε μια πλάνη. Θαρρώ πως κάτι μου κρύβει και που δέν πέπεισε να μάθω. Μα γιατί; Από ποιά άνάγκη; Ούτε αυτό μπορώ να καταλάβω. Όταν προκείται να την δω πηγαίνω πρώτος εγώ πάντα λεπτά νωρίτερα για να δω από που θαρρώ, πως θαρρώ, μόνη της η με κανέναν άλλον; Πάντα μέσα μου με τρώει τό σαρακι της άμφιβολίας. Κι' όταν έρχεται και με πλησιάζει, χαρούμενη, γελαστή, την κυττάω βαθεία μέσα στα μάτια της, προσπαθίντα να μαντέψω της πιό άπόκρυφες της σκέψεις.

Τό έξω, είμαι πολύ άπαιτητικός, ό έγατίσμός μου φθάνει μέχρι τρέλλας. Μα δέ φταίω εγώ γι' αυτό. Δέν είναι ποτά κανείς ύπεύθυνος για τίποτα όταν άγαπάς. Ηθελα η γυναίκα αυτή να μην είλε γεννηθή, παρά μόνο για μένα, να είναι δική μου, άποκλειστικός δική μου, τόσο που να μην αισθάνεται την άνάγκη να κυττάξη κανέναν άλλον έκτός από μένα. Μα μερικώς φορές, που θυμάμαι τά περασμένα, τη βρισκο στον έαυτο μου τόσο έννοχη που πέρονο πιά όριστικά την άπόφασι να κόψη κάθε δεσμό μεταξύ μας. Σκέπτομαι πως η γοναίκα αυτή είναι άνάξια ν' αγαπάται από μένα και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό. Σκέπτομαι πως μπορεί κάλλας κάποτε να μ' έχη προδώσει και τόρα όλα αυτά τά λεπτά δειγμάτα μιάς άπειρης αγάπης που μου φανερώνα να μην είναι παρά συνέπειες τήνωσης, προσπαθείεις άποζημιώσεως έλαχίστης μπροστά στό κακό που μου έκανε, βοθηή αιτήσι συγγνώμης. Και τότε γίνεμαι μανιακός και όρμίζομαι να μη την έναθώ ποτέ, να μην ένοιαφερθώ πιά για τίποτα δική της και να γίνω σκληρός, πολύ σκληρός. Κλαίω πολύ μόνος μου με τη δυστυχία που προκάλω στον έαυτο μου ό ίδιος και η άπαύσις αυτές άμφιβολίες που φέρονον στον ύπνο μου έφιλάτες. Είμαι προτιμώτερο να ζή κανείς και να πιστεύη σε μια πλάνη τέλεια και ολοκληρωτικά, παρά να κρατάη στά χέρια του ένα κομμάτι από την αλήθεια και να μη μπορη να την δηϊολόγηση. Κι' η νύχτες μου περνάν, άγαντες γιομάτες και είμαι τόσο πολύ άνθρώπος, ώστε την ήμερα μετρώ άνυπόμονη της ώρας, περιμένοντες ποτε θαρρώ η εύλογη μου στιγμή που θα την σφιξω στην άγκαλιά μου και θά κλυθουν στα μάγουλά της τά δάκρυα της άμφιβολίας μου. ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

(Η συνέχεια μεταξύ 2ας και 7ας σελίδας)

Ο ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΝΕΣΤΟ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ Κάθε άπάντησις μέχρι 40 λέξεων και κάθε χαρακτήρ μέχρι 60 λέξεων θα δημοσιεύεται μετά την άποστολή ενδε μονοδρόχιου. Πέραν τών λέξεων αυτών κάθε έπι πλέον λέξει, τίσσον εις τάς άπάντησεις δσον και εις τούτς χροικήρας, θά πλερωθείται πρός 30 λεπτά η μία. Διά τάς δημοσιεύσεις με κεφαλαίοισχρησία 50 λεπτά η λέξις επί πλιον.

— Μνηστή του πόνου, θεωρώ τό χαρακτήρα σας ως τόν μόνον ν' ανταποκριθή στον δικό μου και γι' αυτό σάς χαρίζω την ψήφο μου με όλη μου την καρδιά. Θέλετε να γνωρισθούμε καλλίτερα; Γνωριστά μου διεύθυνονί σας μέσφ «Σφαίρας».

— Μείγλε Δούκα, έπειδή στό χαρακτήρα σας βρισκομαι έκείνο που τόσο μακρό ζητούσσαι, δηλαδή ένα φίλο πιστό, γι' αυτό σε ψηφίζομαι. Άλέκος, Γ. Ε., Χ. Β., Τάνης. — Ψηφίζομαι με την καρδιά μας την Μνηστή του πόνου, γιατί στό χαρακτήρα της φαίνονται τά σπάνια ψυχικά προτερήματά της. Κων. Άναστασιάδης, Μιχ. Βούλαρης, Εδύγγελος Πιθαρούλης, Άσινν. σχολή, Κέρκυρα.

— Μόνον ένας χαρακτήρας είναι πραγματικά καλός, του Μεγάλου Δουκός. Μ' όλη μου την καρδιά τόν ψηφίζω και τόν συγχαίρω για τάς κλίσεις του πρός τό ώραϊον. Φείξης.

— Μνηστή του πόνου, είμαι κατενθουσιασμένος από τόν χαρακτήρα και της ιδέας σας. Σάς δίνω χροστή την ψήφο μου, διότι έχετε ψυχική άγγέλο. Έπιθυμώ άλληλογραφαινας σας. Έάν δεχέσθε, γράψατε: 'Ιδεόδη, Ματζι-Χάν 19, Θεσσαλονίκη.

— Στο χαρακτήρα σου, Μέγα Δούκα, βρισκο ακριβώς τό δικό μου, γι' αυτό σε ψηφίζω Λάτσης του Ίδανικού.

— Την ολόχροστή μου ψήφο δίνω στη δίδα Λάουρα, γιατί της αξίζεις. Δέχεται άλληλογραφία μου; Χ. Λ., π. ρ. Ένταύθα.

— Μνηστή του πόνου, όταν είδα τό χαρακτήρα σας μου έφάνη πως εύρημα κείνο που ζητούσα έαι 22 συνεχή έτη. Οχι ζητείς μόνο σε με θά τό βρής. Δέχσαι άλληλογραφαινας; Γράψης: Μαγαρίνο χαμόγελο, π. ρ. Πέτρον.

— Κάστω, ό χαρακτήρα σας με ύπεραρέσει, γι' αυτό σάς ψηφίζω. Ρία. — Ζωή λέν, σε ψηφίζω γιατί μοιάζον οι χαρακτήρες μας. Κ' εγώ, σάν έσύ, άρθεομαι στη μοναξιά, με μόνο μου σύντροφο τό βιβλίο μου. Θέλετε δια της άλληλογραφίας να γίνωμε δυό καλοί φίλοι; Άπαντήσατε μέσφ «Σφαίρας». Είμαι 18 έτών, κατάγομαι εις Θεσσαλονίκη, Ριρέττε.

— Από όλους τούς χαρακτήρας προτιμώ της Μονταρίας Κλασοπάρας και της ζωής των άλληλογραφαινας της. Georges, π. ρ. Alexandrie. — Ζωή λέν, σε προτιμώ. Όπως έσύ κ' εγώ, μοναχή, σ' ένα έρημο γέρος, ζητώ μία ψυχή που θα με νοιώση. Θέλετε να μου γράψης; Η διεύθυνσίς μου είναι: Δίδα Μ. Π., Poste Restante, Κόμη Εύβοιας.

— Δις Μνηστή του πόνου, μ' άρέσει πολύ ό χαρακτήρας σας, γιατί είσαι σάν κ' έσάς φαντασθηκα τό κομμάκι μου. Θέλετε να γνωρισθούμε δι' άλληλογραφίας; Γράψατέ μου: Στρατ. Βέρθερον, όρχον αυτοκινητων Στρατ. Περιοχής, Μ. Έπιτελείον, Θεσσαλονίκη. — Ψηφίζω τόν χαρακτήρα του Άρμάνδου. Θά ήμουν δέ εύτυχής άν είδικετο την άγγιν φίλιαν μου. Έρωσιάν Βέλος, π. ρ., Χανιά.

— Ένα ψήφο δίνω στό φίλο μου Μ. Ν., όχι για τίποτ' άλλο παρά μόνο γιατί μοιάζει κάποιον που έμυθώ πολύ. Α. Καρβέλας, χαροφύλαξ.

— Χρυσόθεμης, σάς είδα τόν ψήφο μου και σάς έρωτά: Άρρω είσθε ευαίσθητος και ρομαντικός πώς συμβαίνει να έχετε πολλά θέματα; Δέν μπορέτε να συμπληρώσετε σε κανένα άν' αυτώ; Γνωρίζετε ότι ό ρομαντισμός και η ευαίσθησις, χροίς τών έρωτα, δέν ζουν και γι' αυτό μην άγαπήστε ελακρινώς, γιατί, άν έγκατοληφθήτε, θα ζήστε ποδή όλλγον. Έχω πλήρη πεποίθησιν, ότι, παρ' όλα αυτά που γράψατε, έχετ' ευρείον Ιδανικό σας. Άν όμως τόν έχάσαστε, χροιάζεται ένας γιγάντιος έρος για να ξαναβιωθή η ευήσθησις και ρομαντική ύπαρξις σας. Ναυαγός Άλεξάνδρον, συνιομικός Ναυστάθμου.

— Στην Μνηστή του Πόνου βρισκο ακριβώς τό δικό μου χαρακτήρα. Γι' αυτό θά προτιμούσα να την γνωρίσω, έσο και δι' άλληλογραφίας. Άς μου γράψη, άν θέλη στό γραφέτι της: «Σφαίρας». Άγ. Μπαρ.

ΟΙ ΔΑΔΗΛΟΓΡΑΦΟΥΝΤΕΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ».

Καθίσταται γνωστόν εις όλους όσους άλληλογραφούν, ή προτίθενται ν' άλληλογραφούν, δια τών γραφεών της «Σφαίρας», χροίς προηγουμένως να έχον προφή εις ένεικίαις θυρίδω, ότι κάθε επιστολή των δέον να συνοδεύεται από ένα δίδραχμον, έσοκλειόμενον εις ιδιαίτερον φακέλλον. Τό δίδραχμον τούτο εάν δέν σταλή από τόν άποστολέα θά ζητηθή από τόν παραλήπτην. Έν έναντι περιπτώσει τά γράμματα των άλληλογραφούντων δια τών γραφεών της «Σφαίρας» θά επιστρέφονται πρός τούς διανομείς.

Μαγαγιάντερα, συμφωνώ με τόν χαρακτήρα σας πληρότητα και σάς ψηφίζω μ' όλη την καρδιά μου. Έπιθυμώ άλληλογραφαινας σας. Άν εύραστεισθε, γράψατε: Μίμη Παπαδέκη, Άγία Διονυσία 40 (Κουρ.), Παιραϊσός.

— Η Εγρία άποτελεί έναν ιδανικό τρόπον και για μένα θά είναι μια εύτυχία άν μου χροίση την άλληλογραφία της. Διεύθυνσις: Ρανος Γερωνκας, Μορνης Βονβαο, Καίρο.

— Από όλους τούς χαρακτήρας προτιμώ τόν χαρακτήρα του Ίανου Δρόσου και τόν παρακαλώ, άν θέλη, ν' άλληλογραφησάμε. Άνα.

— Σε ψηφίζω, Ρ. χάρις. Μου άρέσει ό χαρακτήρα σου. Η Ίωαννίδη. — Σε ψηφίζω, Άει. Η Ίωαννίδη. — Προτιμώ τόν χαρακτήρα της δίδοσ Κλασοπάρας. Η Ίωαννίδη.

— Την φίλη μου την προτιμώ να είναι: Έαν θή, με κυματοπή κοντά μολλιά, έμισωτική, με μάτια ρεμβώδη και γλυκα, πνευματώδη, όμυλτική, ειλκοκινής, άφελής, ν' αγαπή την φιλολογαίαν και την μουσικήν, καλόκαρδος, ευαίσθητος, με ύψηλά αισθητήρια, Ιδανική, όνειροπόλος, μελαγχολική, ευγενής, άγνή, να κλίνη πρός ελευθέρους ιδέας, δύσκολος στην άγάπη, αλλά σταθερή, μετρούφορον, άμέμπτω ήθικής μοι εις άκρον μορφωμένη, τέλειος τύπος Ιδεώδους φίλης. Μαρία Ζακομίν.

— Μνηστή του πόνου, ό χαρακτήρα σου μου άρέσει και τόν ψηφίζω. Θέλεισθε να γνωρισθώμεν τό δικό μου χαρακτήρα; Ηρακλής Γρηγορησίτης, Σταδίου 45, Άθήνα.

— Συμφωνώ με τόν χαρακτήρα σας, Ζαμελίνα, γι' αυτό σάς είδα την ψήφο μου. Δέχσαι άλληλογραφαινας μου; Γράψατε μέσφ «Σφαίρας». Κεραυνός.

— Άγνωστη, ό χαρακτήρα σου μ' άρέσει πολύ. Ένα τέτοιον έπιδικω να βρω ει; τόν όρμον της ζωής; μου. Αυτά που ποθείς έλπίσθω να τά βρής; μόνος; έμένα. Έπιθυμώ άλληλογραφαινας σου. Γνώρησθε μου διεύθυνσί μου. Άστριν Ίονίου, Πηγαδάκι, Ζιωνθόν.

— Τόν μόνον χαρακτήρα που βρισκο του γούστου μου είναι ό της Σμυρνοιπούλας. Έ τέτοιον έπιδικω να βρήςσαι, να συνανταίεται με τό δικό μου. Δέχσαι άλληλογραφαινας; Γνωριστά μου διεύθυνονί σας. Απαγορευμένως, Πηγαδάκι, Ζάκυνθος.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ (Δραχμάς 2 κάθε δημοσίευσιν, μη ύπερβαίνουσα τάς 15 λέξεις. Διά τάς έπι πλέον λέπια 30 η κάθε μία).

— Κ. Κ., Κόμητα Μονταχιόστον, Τάκην Άθανασιάδην, εύχαριστώ. Γράψατε: Δίδα Γοργόνα, γραφέτι «Σφαίρας», θυρίς 52, Γοργόνα.

— Τηλεγράφημα. Δίδω ψηφοφόρους Φιλικού Διαγωνισμου «Σφαίρας», Ένταύθα. Άπαξέσαι ψηφισατε τόν Έαρίον Μπάτην. Κένηται χαρακτήρας ύποχωρημένο διέλθειν ζωϊκήν άνάψιν μου. Ευτυχή η ως προόρισται σόν τρυφός βίον του. Δινονας χροστή ψήφον μου, έκατομμα γνωριμαίαν δι' άλληλογραφίας. Κική Άθανασία.

κό, ψυχή άγαθή, καρδιά πονετική, ποθεί την ήσυχον εύκογενειαν ζωήν, έχθρος της άσυνταίας, μέθης, σατάλη; και άάτης. Θέλει την γυναικα 30—35 έτών, δ μιμωσμενιη στις πιγρες της ζωής, να τόν αγαπή σιτορικά ως γυναικα, άδελφή και μάνα. Άδιαφορεί για καλλονήν. Πρώκια ίση με αυτόν. Θεωρεί την γυναικα ισάαν.

— Μενέλαος Μοσχούλης: Νέος 17 έτών, άναστήματος ύψηλοϋ, λευκός, με έανθά μαλλιά και μάτια γαλανά, πολύ γλυκά, φώσος μελαγχολική. Θεωρεί τόν έρωτα και την άγάπην ως κάτι τί ύψηλόν, Ιδανικόν, ισρον, που δέν δύναται κανένας να φέρη εις τό στόμα του. Είς άκρον Ιδανιστής. Έρωτεύεται και άγαπή εύκόλως και πιστός, άνεξαρκήτως τάδεος και όμορφιάς, άρκει η έρωμητή του να έμψνέται από Ιδανικά αισθητήρια.

— Τ. Άδεις. Έτόν 23, μελαχροίνος μάτια μαύρα, τασιπνικα, καρδιά πονετική, φιλόκαλος, καταδεκτικός, δραστήριος, πολύ ζηλιάρης. Την γυναικα την θέλει πιστή και άφοσιωμένη τόν άντρα της.

— Άν Ζωάνη. Έτόν 20, ώραϊος, άναστήματος πανοικου, γεμάτος σφύγγος και ύψαν, όχι και τόνον μορφομένος, οικονομικός άνεξάρτητος, αισθηματικός, καλή καρδιά, διασκεδαστικός, όνειροπολεί μια φίλη ιδεώδη. Έρωτη κηρυχού ύπερ του γάμου. Κατάγεται εκ του νομού Λακωνίας.

— Παπαθανασιάδης: Έτόν 19, μελαχροίνος, μάτια γλυκά, λίγο κοντός, τασιπνικη, ειλκοκινής, λίγο πτωχός. Είναι φοιτητής. Δέν μορρεί νάρρη μίαν συντροφία, με όχι άν της κοινές, σάν κείνας που ζουν κατά συνήθεια, αλλά μια που θά ποθήση τά καλή μόνο της ψυχής και που θα τόν έννοηση βαθεία. Η άνάστα του θα είναι άνάστα της, οι άναστειγαμοί της άναστειγαμοί του και η χαρά του χαρά της. Μένη στην πλατεία Άττικής... Η διεύθυνσίς του: π. ρ. Ένταύθα.

— Ιδιότροπος Πολύκη: Έτόν 19, ύψηλόσωμος, καστανός, γλεντιές ανοικτόκαρδος, άγαπή τά σποτά, δέν τόν άταξολοεί ό γάμος και είναι εις τό άκρον φημισιστής.

Γ. Ν. Χ.: Έτόν 26, άνευ έλαχίστης ύποχρωσας και οικονομικός άνεξάρτητος, Ξανθός, με μάτια γαλανά, άνάστημα μακρονικόν. Ρομαντικός, και πάντοτε γλαστός, ειλκοκινής και λάτρησ του ώραϊου. Θεωρεί τόν έρωτα ως τό ισρότερον αίσθημα.

Φρούτα: Έσύ δχι άνω τών 20, άνάστημα μακρονικό, μαλλιά καστανά και σγουρά, μάτια μεγάλα καστανά, πολύ πεπαιδευμένη, κατοικεί εις Βόλον.

Είνε Ζηλιάρη πεισματάρα, χαδίαρα, προσέχη στός σχέσεις της; ως εκ τούτου δέν έχει ακόμη άγάπης. Άγαπή νά βασανίξη για να βλέπη τό όθμα της να πονή και να ύποφέρει μαζή του. Είναι εις άκρον αισθηματική και γλυκεία. (Άποστολίς Νίκος Α., Κέρκο).

Docteur Mahus: Έτόν 23. Άγαπή πολύ τόν χορόν. Μελαχροίνος, με δυό μεγάλα μαύρα μάτια, ζωηρός, τελλαιναίτας για τη μουσική, παίξει 2-3 όργανα και τραγουδάει όρατα. Κατάγεται από την Σμύρνη. Για τά κορίτσια έχει Ιδιότροπες ιδέες.

Θραναίτα Μ.: Σαμοτοπούλα, 18 χροών, με μαλλιά καστανά και με χαριτωμένο προσώποκα που τό στολίζουν δυό όλόγλυκα, όνειροπόλος και τογγάνικα μάτια, που σ' αντίκροσμα τους λένε πολλά. Στομα γλυκό, πάντα με χαμόγελο. Σε συντροφία εύχάριστη για τό γλυκό της τραγουδι. Άνοιχτόκαρδη, γλυκίλλητη, συμπαθητική, εθνομος, διάβολος στην έξυπνότητα, εύγενής, με καρδιά που ποθεί τούς διετευτές; Λίγο όμως παραπονηάρη. (Άποστολίς Μάριος).

Κορδαλός: Έτόν 20, ύψηλό άναστήματος. Μιχινικός του Β. Ναυτικού, έγγραμματος. Μελαχροίνος, ομορφός, έχει πάρε βραβεία εις διοφύρους άγώνας, σοβίτρος εις άκρον άγαπή τόν έρωτα και τόν θεωρεί ως κάτι ισρόν. Βοηθεί τούς πάχοντες, άπορείει κάθε συναναστρωτή με φίλους, άγαπή τό θέατρον.

Άγάθης: Έτόν 24, ξανθός με μάτια μεγάλα, έκφραστικά. Άκρος φίλος τών γραμμάτων. Άντ' φημισιστής. Θεωρεί τόν γάμον άπαραίτητον, άλλ' έχει κηρυχέ έναντιον του έλεύθερου και της παραλήμενης ζωής.

Μαγαρίνο γαυφάλο: Έτόν 24, άνάστημα μακρονικό, Ξανθός, συμπαθητικός, μάτ α έλκυστικός, Πτωχός, μορφομένος και τίμιος. Του (Συνέχεια του διαγωνισμου εις την 7 σελίδα)

(Η συνέχεια μεταξύ 2ας και 7ας σελίδας)

ΘΗΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Σχετικώς με τ' άποκριμάτα γλάντια των δεσποινίδων, περί των οποίων έκανα λόγο στη στήλη αυτή του προηγούμενου φύλλου, ή τις Πόλη Δημητροακουλου μου γράφει:

«Όποσδήποτε γίνεται κάποια κίνηση έφ' ετός, ιδίως στα σαλόνια. Έκείνο όμως που παρατηρεί κανείς είναι, ότι τα κορίτσια πρώτος έχουν πολύ περισσότερο κίβη από τους νιους, ή μάλλον οι νέοι δεν έχουν διάλογο κίβη.»

Δεν καθορίζει όμως ή τις Δημητροακουλου αν οι νέοι δεν έχουν κίβη όταν γλεντούν μαζί με κορίτσια ή όταν γλεντούν άναμετόσ τους. Διότι όταν ένας νέος γλεντεί με συντροφιά δεσποινίδων πώς θέλετε, σίς παρακαλώ, νάχη κίβη, όταν το φηνότερο λικέρ στοιχίζει 12 δραχμ. το ποτηράκι και μία μερίδα ζαμπόν στοιχίζει όσο κ' ένα κοτόπουλο: Άς φροντίσουν λοιπόν τα κορίτσια που γλεντούν με νέους να είναι περὶ λίγο άπαιτητικά και τότε άσφαλώς το κέφι των νέων θα είναι άρκετό.

—Πολύ άψυχολόγητο, κ. Χρ. Θεοδορακάκι...
—Ιδίως εκίνει οι στίχοι: ...δεν ξέρεις πώς στον έρωτα δεν τον νοιάζει τον άλλον ο πόνος σου αν πρόκειται πάλιν άπ' αυτόν να βρω ή την άγάπη του,» παρά πολύ έξυπνη άντιληψη περί έρωτος.
—Ό πόνος οδύνηστέ προάγει τον έρωτα. Τόν σκοτώνει. Τώρα πλέον που έβρασεν ο χειμώνας, κ. Γ. Βασιλάκι, τα παραμύθια δεν έχουν κανένα γούστο.
—Όποσδήποτε είναι ή πρόσπαθεία σας. — Έγκρίνω και το καινούργιο σας, τις Σιβύλλες. Στους στίχους έχετε μια άνώτερη σοφεία. Παρά πολύ μεγάλα τα δικά σας, κ. Π. Άν. Είχα δλην την καλή διάθεση να σας δημοσιεύσω κάποιο, αλλά ο χρόνος δεν μου τό επιτρέπει.
—Χίονια δεν υπάκουον πικά, κ. Κωστία Θανόσκι, και συνεπώς θα ήτο παράκλιον πολύ αν τό έδημοσίευα. —Δεν κάνουν για τή «Σφαίρα» τα δικά σας, κ. Μαριώλη Άγαπήτη.
—Όσον άφορῶ τό κίβησ δέν πάραχι. Για να δημοσιευθ ή να κατονησθω θα στοιχίση δραχμ. 100.—
—Ατυχές είναι έμπνευσ τα «Άγκυλλασμα» κ. Γ. Κουρ. —Πώς τό πάθατε; —Σχοινιές κ. Διάλ., και συνεπώς άπαράδεκτον. — Τα κομμάρια του είδους αυτού, κ. Χάροη Μ. Τ., θέλουν παρά πολύ χρώμα για να κάνουν έφρ.
—Τό άπαρτίτητον όμως αυτό χρώμα δέν τό βρήκα στο δικό σας. —Δέν βρικόκο τίποτε στο σατυρικόν στο δικό σας, κ. Κ. Κ. Φράσιος, φράσιος και τίποτε άλλο. —Μά αινώσις ή ίδία κλαψα για την άναχώσησιν εκείνης, κ. Μελαγγολέκι; Βαρύθηκα να τα διαβάσω περὶ αυτά τα πράγματα.
—Υποθέτω δά πως κ' οι άναγνώσται θα τα βαρέθησαν.
—Έφργε;
—Πήτε της καλό «ταξείδι» και πάει λέοντας. — Έγκρίνετε τό ποήμα άπο; —Σά δυό γαλιανά μακάκια, κ. Νάρικος. Γιατί; άκροστοιχίδες 2 δραχμής ο στίχος. —Μόνον τό «Άγαπήσ λόγια», κ. Στέλιο Τουλή. —Θά είναι ίσως τό πρώτο ποήμα που γράφετε, Βραχυσυμμένο φλόουτο.
—Άλλά τα πρώτα ποιήματα σπανίως είναι δημοσιεύσημα. —Πολύ μπροδεμένο στη διατύπωσι, κ. Δώρη Ρίνα. —Δέν εγκρίνεται, κ. Νικόλ. Μπέο.
—Έκείνη ή άπέραντος φρασολογία του, ή λίαν άνηφορικώ τό καθιστά, άνιαρόν.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τό γραφείον της «Σφαίρας» άναλαμβάνει την διαβίβασιν έπιστολών εκ μέρους των ένδιαφερομένων προς διάσημον εκ Κοσταντινουπόλεως νοομάντην, και πνευματιστήν διαμένοντα εν Αθήναις. Πήρες φως εις όλα τα οικογενειακά μυστήρια.
—Έπανάληψι των σχέσεων τάνεν διαστίξας ένδοξοκίμων σύζυγον. Πολύτιμο συμβούλι δά τάς έρωτευμένας και προς έκπιεχλην οιδούήποτε συνοικισίου.
—Πνευματισμός, υπνωτισμός, τραπέζικι. Ψυχολογία παντός άτόμου επί τή βάσει του γραφικώ χαρακτήρος.
—Συνέννοσις και άλληλογραφίας. Άπαντήσις ταχέως και άκριβεί. Πλήρης μυστικότης Γράμματα: Νοομάντην, γραφεία «Σφαίρας», έσοικλιόντες δραχμ. 10 τί, έκα στην έπιστε λήν.

ΤΟ POSTE RESTANTE ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ». Ένοικίας κάθε θυρίδος 50 δραχμ. τό χρόνο. Ένοικίαςαν: Γοργόνα άριθ. 52.

Εις την σελίδα αυτήν δημοσιεύονται κατά σειράν όλα τα ένκρινόμενα έργα των αναγνώστων της «Σφαίρας». Έκ τών εκκρινόμενων τα πληροκόμιστα προς ελλοιτά την λέξιν προτιμώμενα.

ΚΕΙΝΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ
Γιά τα μάτια τα όρατα, τα ματάκια ποβ άγαπάς θά τα σήσω εκκλησία με τον έρωτα Θεό.
Τά τραγούδια οι ψαλμοί της και τα λούλουδα λαμπάκια και τα άμεινερα φιλά μας πηθως θάν' προσκνητήδες
Λεβάδενα Νίκος Μπαζιλας

ΛΙΘΕΡΑΣ
'Ο πρώτος 3 δυνατός τα μάτια μου τα σβετ και τ' άρροστο μου τραβά μέχρι τον τάφο.
'Ο πρώτος 6 δυνατός τα μάτια μου τα σβετ κ' ετ' τό κορμί μου τ' άρροστο μονάχο.
Κ' ετ' τό κορμί μου τ' άρροστο μονάχο στής άνοιτας τις στιγμές που ο αιδέρας φέρνει.
Κ' ετ' τό κορμί μου τ' άρροστο μονάχο πά στο κρεβάτι της ζωής μου όπου γέρνει.

ΠΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ
Πά στο κρεβάτι της ζωής μου όπου γέρνει άπ' την άπόνοση της κάθε μέρας τσακισμένη.
Πά στο κρεβάτι της ζωής μου όπου γέρνει, χωρίς στιγμές άγάπης, όνειρα, θλιμμένη.
Χωρίς στιγμές άγάπης, όνειρα, θλιμμένη τραβεί προς τό τάφο ή ψυχή μου.
Χωρίς στιγμές άγάπης, όνειρα, θλιμμένη, γιατί ισκη πιά είναι ή ψυχή μου.
Γιατί νεκρή πιά είναι ή ψυχή μου κ' ο αιδέρας δά μου φέρνει τή μορφή σου, γιατί νεκρή πιά είναι ή ψυχή μου κ' έχω τον πόθο ιάρω έκεί μαζί σου!
Δώρη Ρίνας

ΝΕΙΤΑ — ΓΕΡΑΜΤΑ
'Αν έθωγαν και σβύσαν, τα παιδικά σου χρόνια, άπ' τα όνειρα τα παιδικά μονάχα σπύθα μιά, αυτή ποτέ, δέν σβίνεται, ίστω κει τ'όρθων χίονια, καίς κερνά τό σ' έθρια, κρημίνον στην καρδιά!
'Ο ήλιος άπ' τή νεότητή σου, αν έσβησε και πάει, τής όμορφης δέν έχασε, ή δυι σου ή γλυκειά...
Ποιός δέν ποθει μεσάνυχτα, γυμνός ού άγκάλη, νάποκοιμείται απαλά, με χόδια και φίλια;
Δι Γεωργία Τσιριγιώλη

ΖΩΗ και ΝΟΥΣ
Σάν πουλάκι στο κλουβί του σκέλους της ζωής μου ο νοός θάλει νάβγη να πετάξη ο άλλος κόσμος μακρινούς.
Χαράλ. Κρητικός

ΦΛΙΒΕΡΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

Μά τή γλυκειά φωτογραφία σου μπροστά μου και τα μαλλιά σου που μου έχεις χαισιμένα, σκέψεις παράξενες έσοιζόνουν τή καρδιά μου κ' όνειρα μαύρα με τρομάζοντε για σένα.
Και συλλογίμα...σής ζωής; μου τό χειμώνας, όταν ή μοίρα δέν χορήγη από μένα, πώς θά λατρεύω την άμλλητη εικόνα και θά θάδωσω τα μαλλιά σου τα κομμένα;
Θεσσαλονίκη Ρ. Δύγεινός
ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ 1924
(Κάθε έγκρισις για ένα έτος δρ. 2)
Έγκρίνονται: Άστέος Βυζαντινού, Άντα, Ατολος, Έρωταυμένο αρχοντοπούλου, Κάσιος, Κόρη της άγάπης, Μινιόν, Νοίρ, Πλοιαρχος Νέμος, Περιπατητής, Ακαδημίας, Συριανή όφρανούλα, Τζάς, Τινόρ.
Θ ΒΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ».
'Ο πέμπτος τόμος της «Σφαίρας» ήτοιμάσθη και εκδίδεται εις τα γραφεία μας προς 50 δρ. έκατος. Διά τό έξοτικρινόν 10 δρ. επί πλέον δια τα ταχυδρομικά.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ

Ο Σπύρος είναι ένα πα δι κακοχηματι, σμέννο, μόλις δεκάξη χρονών. Πρώτα άπ' όλα έχει τον ένα του όμο ψηλότερο άπ' τον άλλο... Έπειτα τό κεφάλι του εις ποτό μεγάλο. Κεφάλι ποιητού, σου λέει ο άλλος. Δέν βιάρεσθε! Λόγια του κόσμου, γιατί δέν βρήκες μαλονότι έχει κεφάλι ποιητού, όχι μόνον τό κνήη σίχως κατάλληλους τουλάχιστον γιδέμποροπανηγώρας δέν ξέρει, αλλά ούτ'ένα ποιημα δέν νοιάζει ν' άπαγγέλη! Εις έπίματρον δέ, ή σφύρα και κνήη περιφέρειά του με 'αλορησούς... πύθου του εκόφεους εις τα συνεχή κτυπήματα και θερμά παρακάλλη γονέων και διδασκάλων, όπως έπιτηρή τήν έριστάσασιν μερικιών... προσοχισιν εις αυτήν. Και πρώτοφες στην περιστασια αυτήν είναι τα γράμματα και διάφορα όφέλιμα πράγματα που δέν μπορούσε να νοιώση.
—Άφοσι οι διδάσκαλοι στο σχολείο ματαίως έκοιλάζον σηκώνοντες γράμματα για να τα φορτάσουν αν όχι στον άκατάδεκτον πύθου του-τούλάχιστον στον ψηλότερο όμο του για να κατακαθήση και νάρθη εις ίσοροσίαν με τον άλλον, άπελπισθέντες συνεβόλευσαν τους δυοτυχέις γονείς να τον κρησθουν καλλίτερα για τής δουλειές του σπιτιού, όπερ και έγινε. Με άλλους λόγους ο φίλος μας ήταν σπαστή... χήνα!
—Άν και, καθώς είπαμε, δέν ήταν ευμορφο παιδί, έντούτοις ο κύριος έκαμε συχνάς εσκέψεις στον καθρέφτη άποθαίνων τον χαριστομένο πύθου του καί... σφρόβρινας πότε πότε—άλλά με πόση κούρασι—τά δασυά και άρειμάνια μουστάκια του που ο θεός έκαμε μαζί με τής άλλες κ' αυτή την άδικία και τό τάβαλε... πάνω άπ' τα μάτια του!
—Άκούτε κει!... 'Ο μπαμπάς του, ο θεός του να τάχουν κάτω άπ' τή ρύτη τους, να τα βλέπουν, να τα στρόβων λεβέντικα κ' αυτός να μή μπορή με τήν 'Ιδια άνσαι να τους μιμηθή!
—Από μερικά ειρωνικά μειδιώματα των παιδιών της γειτονίας και άλλων, καταλάβαινε πως τον κοροιδεύαντε γιατί τήν παραφρονα του προσώπου του και, έπειδή τό κακοφρόντανα πολύ, σκέφθηκε να τους δείξη επιτέλους μια μέρα ότι δέν εινε κούτσος.—Έτσι λοιπόν κλειδώθηκε ένα βράδυ στην κμαρά του, πήγε μπροστά στον καθρέφτη και με ένα φαλιδάκι... κριτς... κριτς... έφαγε σφιρά τα... αυθάδη αυτά, δασυά κ' όμοια μουστάκια του...—τά δυό του... φρόδι! Έξαρτισμένως ύστερα και ικανοποιημένος για τόν έξοτισμόν που έκανα στο προσώπον του και βέβαιος ότι τώρα πλέον κανείς δέν θά γελούσε με τήν άνορθογραφία του θεού, πήγε και κοιμήθηκε.—Τό πρωί, όταν τόν είδαν οι γονείς του μόντεψαν να σκάσουν άπ' τό κακό τους. Ποιός ξέρει εσκέφθησαν, αν καμιά φορά δέν κώχη και τήν μύτη του πέροντάς την κ' αυτήν για άνορθογραφία του θεού;
Γέλασαν όμως κρυφά για την κλιμακωτήρα που είδαν έσφρηνικά μπροστά τους και τόν ρώτησαν: «Βρά Σπύρο, γιατί έκοψες τα φρόδια σου; Δές στον καθρέφτη χάλια ποιχουν τα μουτρά σου!»
—Έκείνος όμως, νομίζοντας πως οι γονείς του τον κοροιδεύουν, γιατί ήταν ββίσιος πώς τώρα ήταν ποιδ ευμορφος και για να μή τους φανερώση την αλήθεια, τους απήντησε άπαθέστατα: «Δέν τάκοψη εγώ... Έτσι εξημερώθηκα!»
—Άδρα Δελινού

ΞΕΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Στη Δίδα Θ. Π.
'Οταν βαρκούλα όμορφη καμαραμένη που άρονίξει εκ ήουχα νερά, έστ' ή ζωή σου να περιέ ευνυχσμένη, με όνειρα, μ' έλπίδα, με χαρά.
Νά έχησ πάντα στην καρδιά σου κλοκατζι, να μην έδης χειμώνα με όζμή, να γλυ νωπάλης σαν πουλι που έχει ταίρι και λημονοει και πικρως και κούμοι.
Μά γέλοια, με χαρές, με τραγούδια και δόλφονα σου νεάτα να παροντο και στον ώρατο σου οδρανό τα συνεράκια πετι να μη σοβ δώση ή ματέρα να φανουθ.
Νά είναι οι δρόμοι της ζωής σου στολισμένοι κ' όλοι γεμάτοι ρόδον μουσική, να είσαι πάντα ζηλευτή κ' ευνυχισμένη, χωρίς να νοιώσης πόνο στην καρδιά.
'Η. 'Ιωαννίδης (Δεκ. Πε'ικού)

Table with 2 columns: Name and Age. Includes names like ΝΕΟΙ, Ηλικ., and ages 24, 25, 17, 26, etc.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

άρεσι ή μοναξιά. 'Ονειροπόλος, ευνένης, μελαγχολικός, ειλκιρηνίς ριφωνίδηνος. Δέν άγάπησε ποτά πραγματικά, γιατί δέν βρήκε έκεινην που ποθοίσε.
—Νυκτοδαβότης: Έτών 20, μετρίου άναστήματος, μελαχροινός, καστάνα σγουρά μαλλιά, μαύρα μάτια. 'Οχι και πλούσιος, εργατικός, ειλκιρηνίς. Ποτέ του δέν άγάπησε. Θάλει να δοκιμάση τήν γύκα της άγάπης. Άνοικτόκαρδος εις τό έπακρον.
—Λαβουτ: Έτών 22, άνάστημα μέτριον, λεπτοφής, μέτρον μεγάλο, μάτια όρατα. Εύγενής τους τρόπους και τον χαρακτήρα. Άνευ στρατιωτικής υποχρέωσης. Ένωσι τό δέν έρωτα αγόν και θά χαρίση δλη του την καρδιά και ή νεότητ σ' εκίνην που θά συμπάθη.
—Ανύξ Στέλιος δέ Βιλαγίς: Έτών 19, μελαχροινός, άνάστημα μέτριον. Έργατικός, όχι και πλούσιος, τίμιος και ειλκιρηνίς; στής φίλης του. Τήν φίλη του τήν θέλει ειλκιρηνή και άφροσμομένη. Δέξεται άλληλογραφίαν και άνατάλληγη κ. ρ. 'Οποια θέλει άς τού γράψη στα γραφεία «Σφαίρας».
—Κοσμικός Σομάτης: Έτών 18, άρκετά ύψηλος, με κανονικά χαρακτηριστικά, μάτια γαλινα, μαλλιά σγουρόξανθα. Γεννήθηκε στην Πάτρα και κατάγεται από τό περ άριστοκρατικό στίτη; Άρκαδίας. Αίγιο ποιητής, ζή μακρά από τό θρούβη της σοφί, βολιχοντας παρηγορία στα βιβλία. Είναι σοσιαλιστής. Θέλει τή γυναίκα να αισθάνεται πραγματικά τή ζωή. Τ' άρέσει να πατινάρη. 'Οποια τον νοιάζει, άς γράψη: ρ. ρ. Ένταυθα.
—Έρωτολάτρης: Έτών 17, πολύ ώραιος. Ειλκιρηνίς, ευνένης, καλής οικογενείας. Σέβεται τον έρωτα ως τό ιερότερον των αισθημάτων, αν και δέν τον άγνώριση άκόμα. Τήν άγαπημένην του θά τήν κνήη ευτυχί. Άγαπή τα θαλάσσια ταξείδια, την ευνυρη ζωή και κάθε ώραίον. Άρέσκεται εις τήν ιπτασίαν, στο κούμβημα και εν νένει στα σπέρτ.
—'Οσκά: Έτών 25, άνάστημα μέτριον, πρόσποκον συμπαιθητικό, μαύρα μάτια και μαλλιά. Ειλκιρηνίς, ποταρητημικός, εργατικός, άγαπῶ πολύ τα βιβλία και τήν ήσυχ ζωή. Πιχρός και ντροπαλός. Τήν γυναίκα τήν θέλει μορφωμένη και νοικοκυρά, τρυφερή γλυκειά και να γωροίξη από πόνο.
—Άης: Έτών 22, μετρίου άναστήματος, μαλλιά πικνά, μαύρα, μάτια κιστανά, μάλλον μελαχροινός. Αίγιο μελαγγολικός, ρομαντικός, ευαίσθητος και εις άκρον ειλκιρηνίς και τυπικός. Άγνός, σταθαρός, τολημρός και πιστός στον έρωτα, διότι τον θεωρεί ίσόν.
—Μασκότ: Νεαρά χήρα, μόλις 22 έτών, ύψηλή, με μεγάλα μάτια μελαγγολικά, σπαράτη. Χαρακτήρ μελαγγολικός. Άγαπή τα ταξείδια. Άνεξάρτητη οικονομικός. Άρκετά όρατα. Άν άποφαση ν' άγαπήση, τέν άνδρα τον θέλει ύπερφανος, σταθαρόν, θετικόν και εύθυμον για ν' αλλάξη ο μελαγγολικός της χαρακτήρ. Δέν τέν θέλει πλούσιο, αλλά από καλήν οικογένεια. Πλούτη έχει άρκετά και να τους δύο.
—Λυδα: Έτών 17, ύψηλή, Fausse maigre, άσκη, ροδοκόκκινη, μάτια μεγάλα, παιχνιδιρικά, στόμα μικρό, κοράλλιο. Αθήνα, μόλις έπιστρέψασα εκ Πορσίον. Χαρακτήρ ύκερφαρος, ευσίεσια, φιλάρσκος, κοκέτα, ζηλιόρα, άγαπή τάς διασκεδάσεις. Φοβάται τον έρωτα, για αυτό άποευχέει ν' άγαπήση μήπως γίνη άτυτυχής με τον εγωιστικό χαρακτήρα της.
ΕΛΗΦΡΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΙ
168 Άντας, 169 Πικισούλας, 170 Έλεπτοφόρον, 171 Κ. Κοισουρά, 172 Άστοβ Βυζαντιού, 173 Συριανή Όρφνούλας, 174 Γ. Άνδράθη, 175 Κασιού, 176 Τινόρ, 177 Νεολόουτος, 178 Κόρης της άγάπης, 179 Νοίρ, 181 Ντορέτας, 180 Ι., 182 Μινιόν. Θά δημοσιευθουν με τήν σειρά.
Σημ. Μόνον ή λήψις χαρακτήρων με έγκριμένον ψευδώνυμον άναγέλλεται.
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
Θλασσόλυκον, θά διαρκήση έπ' άρκετον άκόμη. Έφ' όσον ο διαγωνισμός έξακολούθει θά δημοσιεύονται και χαρακτηρισές και θά γίνονται δεκτοι και άλλοι. Μ. Νοταράν, δυστυχώς; ή έπιστολή σας δέν έπρόλοβε και έδημοσίυθη. Κίχην 'Αθανάσιος, δραχμ. 7 επί πλέον δια τήν άπάντησιν άπο Πικισούλας, με τήν σειρά σας, δεσποινίς. Είτε άδύνατον να γίνη

διαφορετικά. Χρῆστον Φαναρίτην, δραχμ. 3 δια χαρακτηρισές και ψευδώνυμον. Άνδρέαν Μ. εκ τών 4 δραχμ. δύο διετέθησαν δια τήν σημειώνήν δημοσιεύσιν σας, υπόλοιπον καταλογίσθη εις ψήφους. Συριανή Όρφνούλας, υπόλοιπον έγγρασεως ψευδώνυμου δραχμ. 1 Άρχιμαν., Μότικα, με τό ψευδώνυμον αυτό άδύνατον να σας δημοσιεύσωσι τίποτα. Θαλασσόλυκον, χωρίς μονόδρομον. 'Ιωαν. Χερουβεϊμ, χαρακτήρ χωρίς μονόδρομον. Με ποιδ όνομα θέλετε να δημοσιευθώ; Τάχη Διαμαντήν και Πίπη, δέν λετε ποιδ χαρακτηρισές ψηφίστε. Αιολον, κάθε έγκρισις 2 δραχμίας και όχι 1. Άνας, άντίτιμον χαρακτήρες δέν έλήφθη. Τράβη, άντίτιμον έγκρισεως ψευδώνυμου δέν έλήφθη. Έχρησθήτε. Άργαμπελή, εγκρίνατε τό ψευδώνυμο σας. Μαρίαν Ζακωμπίνη, επί πλέον λείπει 14, δραχμ. 4,20. Μίδουσαν, εγκρίνατε τό ψευδώνυμον. Ξεαυρόν, που τον είδατε τον χαρακτήρα του Κ. Βασιλείου;

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ
30 Δεκέτ ή λέξις
—Dora Maudon Διάτ δίν γράφεις; G. D. διεύθυνσις γωστή. Ζήησε έπιστολάς σου.
—Ζητώ άλληλογραφίαν με κορίτσια της Θεσσαλονίκης. Σκοπός: ειλκιρηνίς φίλια. Γράφεται ύπολοχαγόν Σωκράτην. Έλεγχον Δωδεκάτης Μεραρχίας Σάδην.
—Σ ευνύγιος κοπέλλες προσίωσ τή φίλια μου. Άνέγγραφος Πλαστήρας (ψευδώνυμον Τρισάνας) φοιτητής Θ. Β.
—Άνταλίσκος μονακικό κομμάρτι. Πλαστήρας. —Claire? u'epie votre demande. Ερωγες des cartes artistiques Modeste.
—'Οποια θά αναρωθήση να ξεπλακώση την υπό πτερον καρδιαν, θά της χαρισθή. Καρδιά υπό πέτρον.
—Διπλαρητοχες Χημείας ήλικίας 22 έτών άλληλογραφεί με κορίτσια καλών οικογενείων. Σκοπός άποκαλυψήσεται. Γράφεται. Τίχην Κοσταντινουπόλου ρ. ρ. Γραβιά.
—Κυρις και διδες άλληλογραφούμεν 'Ελληνισί ή Γαλλιαι. Προτιμώμενα 'Αθήνών, Πατριών και κορίτσια τελειοσίου σχολών. Γράφεται Νινώλιον 'Αλέξανδρον. Λυκοσόρον 10 δια Μεχαρή Άνδραθήν 'Αθήνας.
—Πνευμένο φαναρισί ποός διασκεδασιν της μονοτονου ζωής, αιτεί άλληλογραφίαν. Σκοπός γωροφία. Γράφεται Συνάθησ Α., Διοχην 'Αξιωματικόν Φρονήσι Κομοτιήσ.
—Νεαρός Γερμανός φοιτητής όστις όμιλεί 'Ελληνικά και ό οποίος σκοπούει να επανέλθη τό προσεχες θίρες εις 'Ελλάδα, έπιθυμεί με ό ρορως και μορφωμένος διδας 17—23 έτών γωροφίαν και άλληλογραφίαν. Δυσιν Maximilian Mungenast Stud. Med. Karlsplaty 19 Cratswald a) Ostsee.

—Κορίτσια της 'Ελλάδος, ένα παιδάκι που βρισκόται δού χρόνια σχεδόν στο μακρινό τερο μέρος του πλανήτου μας και άπογοητευμένο από τή ζωή της ξενιτιάς; ή ζητεί να συνλεθ ή άλληλογραφίας μόνον με 'Ελληνίδας προς παρηγορία της άπογοητευμένης του καρδιάς. 'Οποια γράψη τήν παιδί; παρηγορητική έπιστολή και μου στείλη και τήν φωτογραφίαν της, θά λάβη ως πρώτο δώρο και τή δικήν μου. Ψευδώνυμα άποκλιόνται Γράφεται: Δρ John Cassimati Ζ Η Cassim Pι ne Avenue Leeton N. S. Wates, Australia.

—Φίλη μου, έλαβον πληροφορίας δια τό πρόσποκον που μας ήρώχησε τήν τελευταίαν φράση που στηνετήθησεν. Όνομάζεται Βαλοαμάκης, πρόσφύς εκ Κωνσταντίας, έργάζομενος εις τό συνάλλημα. Τόν βλέπω τακτικά εις τό χρηματιστήριον. Υποθέτω ότι θά ήτο τυχαίος. Καίτοι, φίλη μου, όταν ήσο έδω, ήτο σχεδόν για με σάν να μην ήσο, ή έλλις όμως διε θά μπορούσα να σοβ μλήσω ήτο πολύ παρηγορός και ή λίγες φορές που στηνετήθησεν μαζί σου πολύ ευχάριστες, ίσως πάλιν καμιάν φορά να εισθανθώ τήν ευχάριστον συνήθειαν να σε δώ ξαφνικά. Δυστυχώς ο χρόνος δέν έπαρκεί να σας γράψω λεπτομερώς και όφελου ν' άρνεσθώ εις αυτά τα όίληγα. Με πολλήν άγάπην ο Φίλιος σου.
—Άλληλογραφώ μόνον με Συμησιούς. Πίτις, Μπιζουδάκι, ρ. ρ. Μιλήνη.
—Τήν αδελφή της Μαργαρίτας Α. Βάσω, τοδ τίμητος 'Ασκληπιού συγγαίον για τήν έπιστολή του νουο θαυμαστού της, ευχόμενος να της ζήση πολλές φορές. Πιστε και τής Άκαδημίας.
—Νεαρός δεκανέος εκ Κωνσταντίας αιτεί άλληλογραφίαν με διδας. Σκοπός: ειλκιρηνίς φίλια.

Γράφεται Jak Damsay, έλεγχος ΧΙ Μεραρχίας, Σάδην.

—Νεαρός άξιωματικός ζητεί άλληλογραφίαν μετ μορφωμένων διδων. Προτιμώ 'Αθήνών, Μιτιλιών, Θεσσαλονίκης και Σάδην. Γράφεται Τραλλιανόν, άνδρήν, έλεγχον ΧΙ Μεραρχίας.
—Προσοχή! Άνταλλάκτια και άνταλλάκτρια, ο Νάκης Άναστασιου Μαρκοσιτής είναι ο 'Ιωάννης Διαμαντοπούλου. Νάκης Άναστασιου.
—Στό Γιάννη Διαμαντοπούλου. Στο Γιάννη τα κατάρτες, δέν εκίφθησες λιγάκι κ' αν επερτε ή λεοντή θύμισες γη... ούκί; Άναστασιου.
—Άλληλογραφώ με διδας καλών οικογενείων και προσγοπούλους. Γράφεται: 'Ιωάννην Άνδριώτην, Δστ. σχολήν, Κέρκυρα. Ψευδώνυμα άποκλιόνται.
—Ένας νεαρός δικηγόρος, καλώς έγκαιροσχημένος εν 'Αθήναις, ζητεί να γωροίθη με δεσποινίδα καλών οικογενείων προς άποκατάστασιν. Γράφεται: Γ. Π. Δικηγόρον Γραφεία «Σφαίρας».
—Ζητώ πληροφορίας δια τόν Κοσταντινών Περάνην, ύπηρεσοθηνα εις τήν ΧΙ Μετραν τραυματισσοφίον Τ. Τ. 903. 'Ο γωροφών ά; γράψη εις τήν διεύθυνσιν: Μ. Καρδασάκος, Εύπολιος 24, Πειραιά.
—Μικρός άνδυπολογιστικός, μόλις 22 έτών, ζητεί άλληλογραφίαν με διδας αίσθηματκά και ζσηράς, όχι ήλικίας άνω της είδικής του. Προσφογοπούλας, 'Αθηών, Πειραιώς, Θεσσαλονίκης, Βόλου, Πατριών, Αρκαίας και Καβάλλας. Σκοπός: έπι αποκαλυψήση. Γράφεται Άνδρήν Α. Ε. Υ Τάμην προκαλήψις, Ιος λόχος, 'Οστίος Αρμάς.
—Χρυσοβάν Α. Θ., δέματα έλήφθησαν, ύπεροχαιοσίουσιν. Έπιθυμώμεν άποστέλλομεν δέμα, αλλά πώς; Υγίαινομεν, ένθυμώμεθα πάντοτε. Λήψις είδήσεων σου καταγυροίσησεν. 'Ητο ή πρώτη έπιστολή, γωροφίονισι μέσω «Σφαίρας» άλληλογραφίαν. Θά γράψωμεν εις διεύθυνσιν Τρίσαν και θά ύπογράψωμεν με Γ. Β. Για τή γωροφίε σας χίλις ευχίς. Α.
—Μιά μικρή τοακπία ζητεί άλληλογραφίαν με νιους παναχόθεν, για να καταπείξη μετ παληά άνάμνησιν. Γράφεται: Βασιλειήν Άναστασιού, Α. Γαυρού, πατρόσημα 'Αθήνας.
—Ποια θά δεχθή να με συνηροφίση; Θέλω νάν ή ζυπη και μορφωμένη πολύ. Φταχιά ή πλούσια δέν με νοιάζει. Άς γράψη: Νίκον Οδράνην, Ρ. Ρ. 'Αθήνας.
—Άλληλογραφώ με χήρες μόν. Έφρσίσιος Poste restante Ένταυθα.
—Ποια από τους γωροφίωσ διδας και δέν με γωροφίεται θά θέληση να άλληλογραφισώμεν; Και να με γωροφίη. 'Ω; άντάλλαγμα χαρίζω τό μουσικόν της καρδιάς; μου. Γράφεται: Έμμ. Άγαπήτίν poste restante 'Αθήνας.
—Ζητώ πληροφορίας δια τόν Παπαηλιώ Κοσταντινών ύπηρεσοθηνα εις τό 44 ν Πετ. Σέβημα ΙΙ Πολυβολοχών τ. τ. 1927 ό γωροφίον άς γράψη Μ. Καρδασάκην Εύπολιος 24 Πειραιά.
—Νεος σοβαρός οικονομικός άνεξάρτητος άρει άφωχεί ενταυθα και σε τ ε ο υ μ ε ν ο ς γωροφίωσ έπιθυμεί να άλληλογραφίση μετ διδων και κυριών Γράφεται C. Ρ. Γραφεία Σφαίρας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΟΝ ΙΣΤΙΝΤΟΥΤΟΝ
ΘΕΑΤΡΟΥ Ια (ΟΠΙΣΘΕΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ)
'Οι στερησοφειες δόντες επαναφέρονται, δι' έντελής άνατόμων ορθοδοντικων έντιωνημάτων, εις τήν φυσιολογικήν τών θύσιον.
'Η δέσσεισι των δόντων, στήλεις και όδλα αι παθήσεις του στόματος και τών δόντων Θεραπεύονται δι' όίλων μόνον επικλέμμεσιν.
Ταχυτόν δόντες άπαραιμύλου φωνητήτων εκ πλατινίου, χρύσου και πορσελίνας, τοποθεσοονται συμφώνας με τήν τελευταίαν λέξιν της έπιστήμης.

ΤΑ ΡΑΒΔΩΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ Νο 2

Πιρδίκου μ' π'λίμ μ',
Δράμι στ' γύφτου κι πέστ' νά σ' φτιάξ' σα-
ρανταπέντε κλειδιά
νά κλειδώσ'ς τ'ν κά-
μαράσ' τί θα πάθ'ς
κανιά βροσμοδ'λειά
ἀποκρηάτ' κου κι θε
νά μεύρθ' γλύφ'ντας
κι ξιρφυγλύφ'ντας
για νά σι τουπο-
θειήσου δορσάν σι'
μαισιτήργιου. Κλει-
δώσ', μαρῶσ', δέσ'
χρ ρουπόδαρα, ράψ'

μέσα σέ κανένα σάκκου, έμπας σι' ντ'λάπ'
στού μπασούλου, σι'ν άγρογιῶνα κι κλειδουσι,
κλειδουσι καλά. 'Ιγῶ τ'ν έφρα τ'ν καπιλλιά,
πρόσεξι έτάρα νά μην τ'ν φῆς κι τ' λόγ'σου
κι άπε τ' άλάτ' μοναχά θά μάς λείπ' για ν'
άλατιστούμι.

Φόντας προυψές έπηα νά πάρου τ' μιστόμ'
άφ' τ' ύπουργίσου, γλέπου τ'ν ταμία ν' άγρι-
έβγγ, τ' μάτια τ' κι νά δαγκῶν'τ' μ'στάκια τ'.

-Τί θές; μ' κάνει.
-Τ' μιστό μ', τ' άπαντῶ.
-Ποιδν μιστό σ'?

-Τὸ μιστό τ' Μήτρον τ' Κουρνόγαλου.
Μ' ιτήραξε άπάνουθις, μ' ιτήραξε κάτου-
θις, μ' ιτήραξε μι τὸ ζιρβι μάτ', μ' ιτήραξε
μι τὸ διξι κι μωβι:

-Θάσι τριλλός. Οὐ Μήτρον τ'ν πήρη
άπου τ'χῆς τ' μιστό τ'.

-'Ιπήδ'σα.
-Τί λές, κύρ ταμία, τ' κάνου. Δύου μα-
θές Μήτροι Κουρνόγαλοι είνι; Δέν τ' πιστέ-
βγω. 'Ορίστε κι τ' χαρτί μ'.

-'Η τ'ν ίδιους, μ'κάνει, καταϊδιους.
-Ποιους;
-Οὐ Μήτρον.

-Σι καλός, κύρ ταμία. Σεῖσ' άπ' τ'ν τό-
που σ'. Οὐ Μήτρον εἰμ' ἰγῶ, σουστός, οὐ-
λάκιρους, άτόφιους, γηήσιους κι' άποδιδαιγέ-
νους, άγύριφους νάμι.

-Τί νάσ' κάνου; Τοῦ γλέπου, εἰσ' ἰσῦ,
μά σ' λέου πῶς δέν μποράου νά σ' δένου
πινταράμι, τί πήρη ᄅλλου τ' μιστό σ'. Θά
εφόρσι, ὡς φαίνισι, τά ρουχα σ', θά σάχηκι
κατά πῶς εἰσ' ἰσῦ κι' μούρθι. Θά μασκαρεῖ-
τηκι σι Κουρνόγαλου.

-Αὐτὸ θάναι μαθές. Κι τώρα;
-Ἰτῶρα τ'ν ᄅλλου ν' μήνα μι τ' καλό.
Κατρακυλόντ'ς κατέβ'κα τ' σκαλλιὰ κι' έτρεξα
νά πάου σέ κάποια παληά μ' φιλιναδά, ὅπ'

ἤ τ'ν βολικιά νά μ' κ'νομησ' μαθές νανά λε-
φτό για νά κάνου άπόκρηα. Κάνου νά περά-
σω τ'ν πόρτα, με άμποδάσι ἢ ύπηρετρία...

-'Ασε με, τ'ς κάνου. Θέλου τ'ν κυράσ',
εἰν' άνάγκη ἰπαίγ'σα.

-Δίν μπορεῖς νά πῆς άπάνου, μ' κάνει τί
εἶχ' ἰπασεφιν έπισ μου κι' μυστ'κιαν.

-Ποιουν;
-Τ'ν κ. Μήτρον τ'ν Κουρνόγαλου...

Φαγούρα μούρθι. Τρέχου για τ'ν άστου-
μία. Σε' δρομ' με σταματάσι ένας φίλος μ'.

-Μπά, μ' κάνει, δέν εφ'γες;
-Γιά ποῦ;
-Γιά τ'ν Πιρδίκου. Τ' προυί, μ'ς εἰπες
σι' μαφινίου ὅτ' τ' άπόγιομα θάφουβγες.

-Ἰγῶ σάς εἰπα; σι' καφινίου; πῶ; θά-
φουβα;
-Ἰου κάνε μ'...

Κατάλαβα. Οὐ μασκαριμένους Μήτρον
φόντας ἰπήρησ οὐλα μ' τ' καλό, σουστὸ ἤ τ'ν
νῆ πάρ' κι' τ' κακά μ' κι' άρχινσι άπου σένα.

Προσοχη λ'πόν, οὐρή άλουγῶρ'γα, μῆας
κι' πέσ'ς κι' ἰσῦ στά χέρια τ' Μήτρον Νο 2
τι χάθ'κ'ς. Σφάλισα οὐλα σ' κι' χῶσ' κατ'
άφ' τ' πάπλουμα κι' διπλωσ' σάν τ' σκ'λήκι
διπλώσ'. Καλά κ' έχάσ'μ' τ' αὐγά διν εἰνι
λόγ'ς νά χάσ'μ' κι' τ' καλάθια, γιατ' τ' κα-
λάθι εἰσ' ἰσῦ, οὐρέ, ζουδιουν.

Ταῦτα κι' μένου, γει' σ' κι' άντίου μ',
ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

-Κυρία μου, ββαιωθήτε πῶς εἰσθε ὠραιο-
τέρα με τὴ μάσκα.
-Μερί.

-Χορσέτες;
-'Αδύνατον, άπό τὴν ἡμέρα που παντρέ-
φθηκα μου τὸ άπηγόρευσεν ὁ γιατρός.

-'Υπάρχει φόβος;
-Φόβος νά ξαναπαντρευτῶ.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΚΡΕΑΤΙΝΗ

Γιατ' σου, Μανιώ κρεατινή.
βάρια λοιπός τὸ ντέφι
μαρουῖτι ὁ κόσμος νά
[γενῆ]
νά κἀνή ὁ Βλάμη
[κέρη]
'Απόφα στάχηθ' θά γε-
[νοῦν]
τοῦ κόσμου τὰ ἡμισ-
[φαίρια]
ὄντας τὰ στήθια σου
[ρανοῦν]
γυμνά μπροστά σι' ά-
[στέρια]
'Ασε νά δῶ τὰ πλού-
[τιη] σου,
προτοῦ ὁ καιρός πε-
[ράσῃ]
'Αν δεῖξῃς λίγο πουῦ-
[τι] σου
δέν χόλασε ἠπλάσι.
Πλύσου μ' άθάνατο
[νερό]
καὶ γίνου 'Αφροδίτη
κι' εἰλα στόν κ λ ι ν ι κ ὀ χορῶ
που δίνουμα σὲ σπῆτι.
Μέσ' σὲ μεθῆσι τοῦ νεροῦ,
μὲ πόνο και με πάθῃ
νέες φυγούρες τοῦ χοροῦ
ἀπόψε θά σοῦ μάθῃ.
Στὸ λύγγο εββαλα για σέ
τὸ παιδ χοντρὸ φυτίλι
νά γλέπη, ἤλιε μου χρυσεῖ,
νά με φιλῆς στὰ χεῖλη.
'Ετσι κοντά θά ἴησομε
τ' άποφινὸ μας βράδῃ
και δὲ θά ξεκολλήσομε,
προτοῦ σωθῆ τὸ λάδι.
Κάθε κάρδια που ἀγαπῆ
ψέται σάν κοκορέτι.
Τί νά σέ πῶμε με παπά,
τί νά σέ πῶμε εἶσι.
'Αν ντρέπσοι, τρέχα εὐθύς
κι' εβγα μασκὲ στη πιάτσα.
Οὐλα τὰ κάνει ὁ καθεῖς
ὄντας ἀλλάξη φάτσα.
Μὴ φέρσοις ἀνήμερα
και καίγομαι και λυθῶ.
'Ο,τι κι' ἄν κἀνης σῆμερα
θάν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο.
'Ελα λοιπός ἀπὸ βραδῶς
νά τακτοποιηθοῦμε
και πάρε και φιλά, ἔπειδῆς
μπορεῖ νά χρειαστοῦμε.
Κι' ἄν θές νά γίνω ταῖρι σου
κι' ἀπόψε, μωρὲ βῶδι,
κατέβασε τὸ χέρι σου
κι' ἀνέβασε τὸ πόδι.

Ο ΒΛΑΜΗΣ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τσιγκνοπέμπτη

Για νά μη λειψη, φυσικά, τὸ εθιμο
τὴν ὠρα πούρθες μέσ' στὴν καμαρά μου,
ἀφοῦ δέν εἰχες νά τσι-
[κνίσῃς] τίποτα,
εἰσῆκνησες κι' εἰσῦ τὸν
[ἴφρωτά] μου!

Καρδιά μασκὲ
'Αφοῦ ἐγλέντησες και
[ἤπεις] στὰ γερά,
μouκ'νες ὕστερα και
[τὴν] ερωτευμένη
κι' εβγῆκες μπρός μου
[και] μ' ἐπειράξες

με τὴν καρδιά μασκαρεμένη.
Ξενόχτι

'Ετσι σέ θέλω, ἀπόψε εἰναες καλά
ὅπου δέν εἰλκισες ὅλη τὴ νύχτα μάτι.
'Ετσι και τὸ κρεββάτι ἠσύχασε ἀπὸ σέ
κι' εἰσῦ ἠσύχασες ἀπ' τὸ κρεββάτι.

Στὴ γυναῖκα μου
'Ετσι σέ θέλω, ἀπόψε εἰναες καλά
ὅπου δέν εἰλκισες ὅλη τὴ νύχτα μάτι.
'Ετσι και τὸ κρεββάτι ἠσύχασε ἀπὸ σέ
κι' εἰσῦ ἠσύχασες ἀπ' τὸ κρεββάτι.

Πῶς τρέβου τὸ πιπέρι μου τραγοῦδαγες
κι' ἄρχισες σὲ κορμί μου ἄγριο στύψιμο.
'Αχ! ὅπως τώρα κατανησίμας εἰμεῖς,
δέν ἔχομε πιπέρι πειὰ για τρέψιμο.

Ο ΜΡΙΣΤΟΦΕΡΗΣ

- Δεσποινίς, θά μου χαρίσῃς ἕνα χορῶ;
- 'Αδύνατον, κύρις. Δέν βλέπετε; Τά λου-
στρίνια μου μάλιστα τὰ φόρσα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΣΠΛΟΥΤΩΝ

ΑΥΓΑ ΣΟΥΠΙΑ

'Ηλεκτροκίνητον μητρε μου,

Τὸ ὅποιον εἰμαι καλά και σῆς εὐχομεν πε-
ραστικά, ἔνεμα ὅπου ἤμου ὄλλγον διάθετην
και δέν μποράγα νά φάμ
πολύ και νά σῆς γράψω,
ἔνεμα ὅπου ἔταράχθηκα
πάλι φοδρώτατα μ' αὐτὸ τὸ
συμβόλιου τὸν 'Αρξίτ, Μου-
περστά προχῆς ὁμαγκούφης,
ἀνθυμουμαι καλῶς, δύο με-
γάλα εἰ και μου τ' ἀφῆκε
ἐπάνω σὲ βαλομένο μου.
-Τ' εἰν' αὐτά, τοῦ κἀνω;
- Αὐγά, μου λέει. Δέν
τά γλέπει;

Τάγλεπα και τὰ θάμαξα,
ἀγαπητή μου μητρε, εἰς αἰ-
τίλας ὅπου ἤτου λαν με-
γάλα και στοργυλά, πειδ
μεγάλα κι' ἀπὸ τὰ δικά σας. Θάταν, ὡς φαί-
νεσθαι, δίκροκα και τὰ ρεγῶτανε ἢ καρδοῦλα
μου, ὅπου σάν ἀπεχώρησε ὁ 'Αρξίτ τάρβανα
μέσα σὲ κατσαρόλι για νά τὰ βράσω για νά
ψυχοκαταστῶ, ἔνεμα ὅπου ἤμου ἄδύναμη.
Κάνω νάν τὰ βγάλω για νάν τὰ φάμ, τί νά
δῶ! Τ' αὐγά εἰχανε λυῶσει και τὸ κατσαρόλι
ἤτου γεμάτο μωμφοσι! Γλέπετε τί μου ἔσκῶ-
ρωσε ὁ εὐζυξέ μου διά νά τὸν βαρεθῶ και νά
τὸν ἀπορατήξω;

'Εννοια σου, βρε στραβέ, και θά σοῦ δεῖξω
ἐγῶ, ὅπου με παρῶνε διά μαμλιαν μεγαλόνοον
και μου σκορῶνε αὐτῆς τῆς ἔλγασίς. 'Εν-
νοια σου κ' εἰδῶ πλερώνουτ' οὐλα.

Σῆς φιλό μείδακρυβρέχτου; ὀφθαλμοῦς, ἢ
κόρη σας [BETTA]

Υ. Γ. Μὴ λημονήσῃτε νά κατεβῆτε εἰς
τὴν οἰκίαν μας τὴν ἄλλην Κεριακην ὅπου
θά σῆς ἔχω ναυπηγήσει μακρορόνια Φιραά.
'Η ἴδια

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

('Ηγουν ὀμιλία ἐπίκαρροι)

Μασχαράς γίγνας,
συμβολῆται ἡγαπητοί,
τὴν παρελθόν ἔβδομῃν
μετὰ μιῶν κολομβι,
ἀνδραπέξῆλλον μετ' ἀπτή
ἐν τοῖ ὁδοῖ
πρός γλένδιον
τῶν καρναβαλιῶν,
τὸ ὅποιον
κοινῶς ἐπὶ τῶν πεζοδρο-
[μίων].

'Ἰδοῦσαι δὲ ἐμὲ συγγνω-
σθαι μοι τινὰ δεσφοινὰ
και σπευσῶν παραπτικά
πρός ἀπταί,
ἴνα τοῖς ῥίφσω

χαρθοπόλεμον ἐπασρίως,
ὀκμ μὲν ἄλλὰ
και πειραξάμενος ἀπτάς ἐπιχαρίτως,
ὅποτου ὀται ἡξανδο γελοῦσαι μετ' ἐμὲν
και ἀνδραπέτην
ὅτι με ἔλαβον εἰς τὸν μεξέν,
κράζουσαι σθενδορῆως:

'Αἴη, αἴη, ὦ 'Αγμαθαγελεῦ.
'Οσφρανθεῖς γοῦν
ὅτι ἡξετο νά ὄξη παλαμῖς
και συναθροισῶν τὰ ἐμβαζάκια μου παρευθῶς,
τὸ ἔκορσον λάσσην ὁ τρισυχῆς,
τὸ ὅποιον, εἰ βούλεσθε, σπεύσατε
νά με συνανδήσῃτε ἐν τὸ δαματιον.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Η ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΧΑΜΙΚΟΥ

Τώρα πὸν ἀκρίβηνς πάλι τὸ ψομί ὁ Χαχα-
μῖκος βρήκε μιὰ μέθοδο νά προμηθεῖται ψο-
μί, χωρὶς νά τ' ἀγοράξῃ. Γυρῆζει ὄλη μέρα
στοῦς φούρνους ἐκείνου που παλοῦν τὸ ψο-
μί παντοῦς ζυγιασμένο και μόλις ὁ Χαχαμῖ-
κος διακρίνει τὸν φούρναρη πῶς προσθέτει
κάποιο κομμάτι πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὀκάς,
πλησιάζει τὸν ἀγοραστῆ και ἐσῦ λέγει:

-Μου τὸ δίδετε, σῆς παρακαλῶ αὐτὸ τὸ
κομμάτι για τὸ σκύλλο μου; Και σχεδὸν πάν-
τοτε ἐπιτυγχάνει τὸ κῶλο του, διότι λιγοσ-
τοῖ εἰν' ἐκεῖνοι πὸν δέχονται νά πάρου μαζῆ
μὲ τὸ καρβέλι τοῦς κ' ἔνα κομμάτι ψομί στὴν
τσέπη τοῦς.

Ο ΠΕΝΤΕΦΡΗΣ